

[Lone Dybkjær]

stille miljøkrav, og det, at udviklingen i EF er, som den er. Det gælder så om at finde fornuftige omstillingsmuligheder, så vi ikke skaber urimelige økonomiske vilkår for de mennesker, der har viet deres liv til dette erhverv.

Vort forslag om en kunstgødningsafgift i 1990 og 1991, sådan som det vil komme til udtryk i det dagsordensforslag, jeg senere skal fremsætte, er ikke et udtryk for hetz imod landbruget, men derimod udtryk for at sikre en ubureaukratisk kontrolforanstaltning. Det er nødvendigt, at der sker en række tiltag inden for landbruget: omlægning til miljøvenligt landbrug, grønne marker, bedre anvendelse af husdyrgødningen, gødningsplaner osv. Men at kontrollere dette direkte bliver bureaukratisk. Det, der derimod er relativt nemt at kontrollere, er den nedgang i kunstgødningsforbruget, som vil finde sted ifølge regeringens egen handlingsplan, når denne vifte af foranstaltninger tages i brug. Der er altså tale om en form for garanti for, at målsætningen virkeliggøres.

Det bedste vil selvfølgelig være, at denne afgift aldrig kommer. Så har landbruget vist, at det kunne klare miljøproblemerne selv. Skulle der blive en afgift, foreslår vi, at indtægten tilbageføres til landbruget, bl.a. til miljøvenlige produktionsformer.

Nogle har bebrejdet os, at vi har forladt udsivningsprincippet, som det fremgik af dagsordenen af 18. november 1986. Det er ikke tilfældet. Vi opstillede en miljøpolitisk målsætning i dagsordenen, og vi fik den vedtaget. For at virkeliggøre denne målsætning er en handlingsplan nødvendig. I den handlingsplan står, at det ikke vil være muligt at måle udsivningen direkte på nuværende tidspunkt. Det er derfor nødvendigt at gribe til andre metoder. Som miljøministeren siger, er et fald i forbruget af kunstgødning ikke i sig selv nogen garanti for mindre udvaskning, men et fald vil kunne være en indikator for, om omlægningen i landbrugsdriften er slået igennem.

Som tidligere antydet er prioriteringen i regeringens handlingsplan efter Det Radikale Venstres opfattelse forkert. Helt konkret finder vi, at de bidrag, der er fastsat for kommunerne og industrien, når det drejer sig om kvælstofudvaskningen, er for høje, og det indebærer, at vi får for lidt ud af de sidst

investerede kroner. Det er klart, at det må vi så drøfte nærmere under udvalgsarbejdet.

Det drejer sig om at få belyst den kommunale indsats i de ferske vande, i de kystnære områder og i havområdet. Hvor skal vi sætte ind? Hvor er det mest fornuftigt at foretage de store investeringer?

Men jeg vil godt understrege – fordi det har været fremme i debatten – at det altså ikke drejer sig om, at vi vil smyge os udenom ved at nedsætte kravene til de kommunale investeringer og industrien og vælte dem over et andet sted, kun om, at vi får mest muligt ud af de 12 mia. kr., eller hvad det nu er for et beløb, der skal investeres i denne plan.

Den 1. marts 1987 fremlægger regeringen sin handlingsplan om marginaljorder. Det havde selvfølgelig været ønskeligt, om de to datoer var faldet sammen. Det gør de ikke, men det skal ikke forhindre, at det behandles under ét i miljø- og planlægningsudvalget. Det er, som jeg allerede har antydet, her helt afgørende, at vi i forbindelse med de tiltag, vi foretager på dette område, også sikrer, at vi ikke modarbejder en hensigtsmæssig strukturudvikling i landbruget. Denne side kan vi lige så godt tage fat på nu. Hvad er det for landbrug, vi vil satse på i fremtiden? Hvad er det for nogle miljømæssige krav, der skal stilles til dem? Hvordan når vi så mest hensigtsmæssigt målet?

Det ville være rart, hvis landbruget ville tage fat på en konstruktiv diskussion i stedet for blot at føle sig forfulgt. Der er ingen, der ønsker at forfølge dansk landbrug. Det eneste, vi ønsker at forfølge, er et godt miljø, og her må landbruget altså også bidrage på linje med alle andre: kommuner, industri, borgere i dette land.

Til slut blot et par bemærkninger om det internationale samarbejde. Det er uden videre klart, at den indsats, vi gør på dette område, er om ikke totalt værdiløs så i hvert fald af ringere betydning, hvis ikke vi får de omkringliggende lande med. Det er derfor godt, at miljøministeren allerede nu har taget initiativ til at kontakte sin svenske kollega og også i forbindelse med arbejdet inden for Østersøkonventionen og Pariskonventionen intensiverer og fremskynder indsatsen. Jeg håber, at ministeren vil sætte handling bag ordene, at man med andre ord i Miljømini-